

ADRIANA BITTEL PETRECEREA

Din curiozitate am însoțit un prieten în mediul străin mie al oamenilor de afaceri. Un mare patron își sărbătorea nunta de argint, ocazie cu care, într-o fostă "cîrciumioară la șosea" devenită prin investițiile sale local de lux, își invitase parteneri de afaceri, colaboratori și rude.

Am sosit tîrziu, cînd petrecerea începuse de la amiază era în toi. În vastul careu dintre mese, în zgomotul unui taraf cu stația de amplificare folosită la maximum, persoane supraponderale de vîrsta a doua își zbuclumau cu o energie năucitoare cărnurile în bătute, sîrbe și geam-parale îndrăcite. Păreau că se distrează de minune, chiar fericiți păreau, și fețele le străluceau nu doar de transpirație ci și de mulțumirea de a fi îmbrăcați cu lucruri scumpe, de a-și potoli setea cu cele mai fine băuturi și de a regăsi în farfuri, după icre negre și pește alb, tochtura cu mămăligă, sarmalele și cotletele împănate.

Exceptînd costumele, decorul și o parte a meniului, atmosfera îmi amintea de o nuntă de zarzavagii înstăriți din județul Giurgiu, la care sătenii și copiii lor strămutați în Capitală, cu mașini și apartamente la bloc, ridicaseră praful

unei ogrăzi o noapte întregă pe același repertoriu amestecat cu ritmuri turcești, arăbești și grecești - orientul mixat în sos rom și cu picanterii ațîțate pe care, cînd lăutarii se odihneau, le reluau în cor, într-o euforie pentru mine inaccesibilă.

Orchestra și solista de acum, cu experiența gusturilor și obiceiurilor cheflii, dirijau și animau masa de bancheri, patroni și intermediari fără nici un fel de complexe, iar decolteul larg al rochiei sclpitoare primea firesc hîrtile tăloase de 500 și de 1000 în schimbul cărora "o dădeau pe domnește" (așa a spus în microfon!) cu "slagăre din repertoriul internațional" în limbi aproximative ale gîntei latine (Volare, Marina, Bambolero, Cielito lindo...). Femeile erau cele mai neobosite la "cîntec, joc și voie bună". În separeuri, în jurul unor sticle cu etichete spectaculoase, boșii discutau afaceri, se tranzacționa cu ton scăzut: obraji congestionați, cravata lărgită, havană între degete; cînd muzica se odihnea răzbăteau cuvinte - credite, fixing, accize -, timpul era și aici valută și din chiar momentul debutant al petrecerii se trăgeau profituri.

Am părăsit la un moment dat locul meu de observație din coada mesel și am ieșit la aer, în curte. Mirosea a toamnă tîrzie, a lac, a fum de frunze. Dintr-un alt corp de clădire, de la etaj, răzbăteau altfel de ritmuri și după perdelele luminate alternativ în toate culorile curcubeului se vedeau umbre pulsînd. Am urcat. Într-o încăpere mică se distrau adolescenți ai celor de jos, îmbrăcați lăliu-jerpelit-cazon. Se distrau e un fel de a spune, nu arătau deloc exuberanți, ci concentrați-însingurați în dansurile lor acrobatiche, schimbau între ei replici cinic-spirituale, presărate cu expresii americane din filme, mimau dansînd și cîntînd împreună cu cass-ul un sol de suferință-plictiseală-nerăbdare și doar cînd le-au fost aduse dulciuri și fructe au redevenit copil și m-au observat. Îi stînjeam.

M-am întors în salon și m-am așezat pe primul scaun gol. Lîngă mine un tip făcut bine își ținea după gît femeia plină de aur turcesc, răcnea vesel "Aseară ți-am luat chiloți" și dădea cu pumnul în masă de săreau paharele de apă pline cu coniac Metaxa. Nevasta îl privea cu mulțumire și îi ținea isonul -iu-ly-ly. Din partea cealaltă a mesei, un subaltern i se tot adresa "domnule președinte, domnule P.D.G." și către mine, ca martor, "vezi doamnă, noi nu uităm de unde am plecat și ce înseamnă să simți românește", după care, ca să nu se lase mai prejos, a început să-mi recite "El Zorab" în varianta porno, prăpădindu-se de rîs.

"Nu mai serviți?" m-a întrebat chelnerul înainte de a-mi lua din față farfuria din care altcineva mîncase tot.

Mi-era dor de Pintilie.